

Svendsen: Jeg vil gerne efterkomme den højtærede Formands Henstilling og derfor fatte mig meget kort. Jeg skal kun knytte nogle faa Bemærkninger til et Par af de foreliggende Lovforslag. Det første paa Dagsordenen er Forslaget om Menighedsraad. Som jeg tidligere har udtalt her i Tinget, er jeg ikke nogen principiel Modstander af Menighedsraad. Jeg vilde tværtimod saa vidt muligt gerne være med til at gennemføre Lovbestemmelser, der gave Menighederne en meget mere vidtgaaende Ret end den, der er given dem i dette Forslag, selv sammenholdt med de tidligere. Men hvad jeg ikke har været rigtig tilfreds med i Forslagene, er de Grænser, som Forslagene hidtil — ogsaa det nu foreliggende — have sat, for hvem der skulde betragtes som hørende til Menigheden. Disse have ikke været saaledes, som jeg ønskede. Jeg har altid ment, at naar man lovgav her om den evangelisk-lutherske Folkekirke i vort Land, gjaldt det ogsaa kun de Medlemmer af Landets Befolkning, som virkelig reelt sluttede sig til denne Kirke. Kunde der da drages Grænser, vilde jeg gerne være med til at give Menighederne den størst mulige Indflydelse paa deres egen Styrelse. Se vi hen til Forslaget, som det her foreligger, kan jeg ikke indrømme, at der er sket nogen videre Forandring til det bedre, thi de Forandringer, der ere foretagne i det andet Ting, og hvorom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borghjerg) nu har udtalt sig — jeg havde nær sagt saa desperat —, og det som jeg synes uden Grund, ere væsentlig af borgerlig Art og moralsk Betydning, i Stedet for at jeg havde ønsket, at de havde givet noget større kirkelig Garanti end, hvad der her foreligger. Men hvorfor jeg væsentlig har været imod Lovforslaget om Menighedsraad tidligere, var, fordi jeg fandt, at dette store Spørgsmaal, der, som den højtærede Minister har udtalt, skulde danne Grundlaget for en fremtidig Kirkeforfatning, ikke skulde løses, før vi fik denne Forfatning overvejet og drøftet i en dertil nedsat Kommission. Det har jeg fundet urigtigt, og derfor har jeg særlig af denne Grund været imod Forslaget om Menighedsraad, navnlig mod dets Bestemmelser om Præstekaldelsen. Vi ere vel nok alle enige om, at det er et af de vigtigste Spørgsmaal inden for Kirkeforfatningen, hvordan der skal gaas frem ved den fremtidige Besættelse af kirkelige Embeder. Nu er der jo sket nogle Forandringer i Forslaget, navnlig den, at Loven ikke skal gælde længere,

end indtil vi faa en Kirkeforfatning og i ethvert Tilfælde ikke ud over den 1. Januar 1910.

Jeg forudsætter nu som givet, at som Sagen foreligger her, er det en Overenskomst, et Kompromis mellem den ærede Minister, hans Parti og det andet Ting, at der altsaa er Enighed om at gennemføre disse Forslag i den foreliggende Form. Jeg vil derfor heller ikke stille noget Ændringsforslag til dem, fordi jeg finder det urigtigt og unyttigt, skønt der er enkelte Forhold, jeg ikke rigtig kan forlige mig med. Denne forandrede Bestemmelse i Forslaget om Præstekaldelse er jeg ikke rigtig klar over. Selvfølgelig kan jeg nok forstaa, at det er det Punkt, som har vakt mest Modstand i det andet Ting, og at man derfor har forlangt, at hele dette Afsnit skulde udgaa af Lovforslaget, men da nu Ministeren paa den anden Side satte saa megen Pris derpaa, har han faaet dem til at optage i Lovforslagets Tekst denne efter min Mening meget lidet betydende Sætning om, at han *kan* høre Menighedsraadene. Det har jo nemlig Ministeren fuldstændig Ret til, uden at det behøver at staa i Lovforslaget. Han kan høre, hvem han vil, og hvilken Institution han vil, naar den ligger under de forskellige Sager, han har at varetage. Jeg vilde ønske, at denne Bestemmelse ikke havde staaet der, thi fordi det siges, at Ministeren kan høre dem, er der jo ikke for ham nogen Forpligtelse dertil. Det er en Ret for Ministeren, som han kan bruge eller lade være at bruge. Men Menighederne have ikke nogen Fordring at stille i denne Henseende. Jeg mener derfor, at det ikke er nogen særlig Forbedring af Forslaget fra tidligere Tid, men skal ikke opholde mig videre derved. Jeg kan ikke forstaa, at Menighedsraadene skulle vedblive at bestaa længere, end som bestemt i det andet Forslag om den kirkelige Kommission eller det kirkelige Udvalg. Jeg mener, at det havde været rigtigt, om de havde haft samme Virketid jævnsides, men da det, som sagt, er det vigtigste for mig, at denne store og betydningsfulde Sag, der drejer sig om, hvorledes den danske Folkekirke skal stilles i Fremtiden, bliver gjort til Genstand for en sagkyndig og indgaaende Drøftelse i et Udvalg eller en Kommission, hvad man vil kalde det, kan jeg stemme for alle disse foreliggende Forslag og anbefale deres Gennemførelse i dette Ting, for at vi kunne faa denne store Sag bragt saaledes frem, at den kan komme under